

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud.: L. Holvețițaia)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: A. Panov, V. Cotorobai, M. Anton)

ÎNCHEIERE

15 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Agenția Proprietății Publice,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Firma de
Producție și Comerț „CLASIC SV” S.R.L. împotriva Agenției Proprietății Publice, cu
privire la constatarea încălcării dreptului de acces la informație și obligarea
informației solicitate,

împotriva deciziei din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a
respins apelul formulat de Agenția Proprietății Publice și s-a menținut hotărârea
Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani din 9 noiembrie 2017,

c o n s t a t ă :

La 7 aprilie 2017, F.P.C. „CLASIC SV” S.R.L. a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Agenției Proprietății Publice, cu privire la constatarea încălcării
dreptului de acces la informație și obligarea informației solicitate.

În motivarea acțiunii, societatea reclamantă a indicat următoarele informații, ce
vizează circumstanțele de fapt.

Societatea reclamantă a arătat că, în anii 1999-2000, a luat în arendă un spațiu
în clădirea de birouri ale Î.S. „Arca Moldovei” din mun. Chișinău, str. Muncești 271.
Astfel, în vederea creării unui punct comercial comun, a fost încheiat contractul de
activitate în comun nr.48 din 29 noiembrie 2000, potrivit căruia părțile s-au obligat să
depună eforturi comune în vederea dezvoltării sectorului agroindustrial prin
construirea unui magazin specializat. La fel, părțile au semnat contractul de arendă
nr. 49 din 29 noiembrie 2000 a terenului aferent Î.S. „Arca Moldovei”, din mun.
Chișinău, str. Muncești, nr. 271 pentru construcția unui mic magazin pentru birouri.

F.P.C. „CLASIC SV” S.R.L. a relevat că a comandat și a finanțat construcția
acestui magazin firmei S.A. „Agregat”, care primind banii a ridicat construcția, dar
ulterior s-a eschivat să întocmească actul de predare primire a obiectului. Din acest
motiv, s-a adresat la C.C.C.E.C. cu plângere penală privind falsul în documente etc.,
despre care nu cunoaște cum s-a finisat, întrucât nu a fost informat. Totuși, la scurt

timp după demararea construcțiilor, Î.S. „Arca Moldovei” le-a comunicat despre imposibilitatea onorării obligațiilor contractuale, deoarece era în criză financiară, propunând rezilierea contractului în partea finanțării proiectului. Așadar, potrivit reclamantului, acesta a devenit unicul finanțator și proprietar al magazinului construit.

Prin urmare, societatea reclamantă a sugerat că ulterior au apărut impedimente de a înregistra magazinul din speță. Între timp, Î.S. „Arca Moldovei” a devenit prin reorganizare Î.S. „Moldagroteh”.

În aceste condiții, F.P.C. „CLASIC SV” S.R.L. a învederat că a încercat înregistrarea dreptului de proprietate în privința bunului imobil menționat în anul 2006, începând cu obținerea certificatului privind stabilirea regimului urban nr. 2060/06 din 20 octombrie 2006 și finalizând cu procesul – verbal de recepție finală nr. 5 din 24 ianuarie 2008. Cu toate acestea, înscrierea dreptului de proprietate nu a fost dusă până la capăt.

Ulterior, în anul 2011, S.R.L. „Agropiese TGR GROUP” a procurat de la Agenția Proprietății Publice o parte din bunurile Î.S. „Moldagroteh”, inclusiv clădirea cu birouri, unde era și magazinul reclamantului. În opinia reclamantului, bunul său imobil a fost ocupat abuziv.

Totodată, societatea reclamantă a susținut că, în vara anului 2016, a înregistrat dreptul de proprietate asupra magazinului din mun. Chișinău, str. Muncești, nr. 271, anexa A3. Acest bun a fost vândut companiei „Easy – Leasing” S.R.L., care și-a înscris dreptul dobândit în baza documentelor de vânzare – cumpărare. Însă, S.R.L. „Agropiese TGR GROUP” a depus o plângere la procuratură împotriva acestor acțiuni. Totuși, magazinul ce-i aparținea cu drept de proprietate nu a fost și nu putea fi transmis/vândut de către Agenția Proprietății Publice către S.R.L. „Agropiese TGR GROUP”, pe motiv că Î.S. „Moldagroteh” (succesoarea Î.S. „Arca Moldovei”) nu deținea documente în privința acestui imobil.

Astfel, reclamantul a precizat că nu a cunoscut dacă bunul respectiv a fost inclus la vânzarea complexului patrimonial unic Î.S. „Moldagroteh” către S.R.L. „Agropiese TGR GROUP” în octombrie 2011 și dacă a fost inclus în raportul de evaluare a complexului.

Prin urmare, la 9 februarie 2017, F.P.C. „CLASIC SV” S.R.L. a solicitat de la Agenția Proprietății Publice eliberarea informațiilor, și anume, copia contractului de vânzare-cumpărare a complexului patrimonial unic Î.S. „Moldagroteh” în cadrul vânzării către S.R.L. „Agropiese TGR Group” în octombrie 2011; copia actului de evaluare a complexului Î.S. „Moldagroteh”; actele, contractele și, după caz, hotărârile administrative, prin care s-a dispus și a fost efectuată evaluarea, cine a dispus efectuarea evaluării; cine a comandat și a achitat costul serviciului de evaluare, în baza cărui contract, bon de plată, dispoziție de plată.

La 14 martie 2017, reclamantul a recepționat răspunsul Agenției Proprietății Publice, prin care s-a refuzat eliberarea informației solicitate pe motiv că ar constitui secret comercial și poate aduce atingere intereselor întreprinzătorilor.

Reclamantul a pretins că răspunsul este unul ilegal și pârâțul i-a încălcat dreptul de acces la informație.

În argumentarea esenței încălcării, F.P.C. „CLASIC SV” S.R.L. a susținut că nu a solicitat informații ce țin de compania privată (reorganizată) S.R.L., „Moldagroteh”, ci a cerut date, ce au stat la baza vânzării Î.S. „Moldagroteh”. Or, la momentul vânzării Î.S. „Moldagroteh” nu exista S.R.L. „Moldagroteh”. Respectiv, nu poate fi vorba despre secret comercial, deoarece toată informația ce ține de privatizarea întreprinderii de stat era deținută de Agenția Proprietății Publice și nu de companie privată.

De asemenea, societatea reclamantă a indicat că Î.S. „Moldagroteh” a fost vândută către S.R.L. „Agropiese TGR GROUP” ca fiind proprietate a statului, deci era proprietate publică. În mod corespunzător, aceste informații sunt oficiale și nu pot constitui secret de stat sau comercial. De fapt, conform pct.4 al Regulamentului concursurilor comerciale și investiționale de privatizare a proprietății publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.919 din 30 iulie 2008, la concurs pot participa persoane fizice și juridice din Republica Moldova și alte persoane indicate, cea ce denotă că oricare persoană din Republica Moldova poate participa la concurs și poate afla informații despre obiectul supus vânzării, iar în baza pct.16, comunicatul informativ privind desfășurarea concursului este semnat de vânzător și publicat în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

În consecință, vânzătorul care a înstrăinat complexul patrimonial unic Î.S. „Moldagroteh”, în cazul dat a fost Agenția Proprietății Publice, care este obligată să dețină și să elibereze informațiile oficiale cu privire la organizarea concursului comercial privind privatizarea proprietății publice Î.S. „Moldagroteh”, inventarierea și evaluarea patrimoniului supus privatizării, informația despre bunurile se includ în componența patrimoniului supus privatizării, desemnarea câștigătorului.

La 11 iulie 2017, reclamantul a depus cerere de completare a obiectului acțiunii inițiale (f. d. 58).

F.P.C. „CLASIC SV” S.R.L. a solicitat constatarea încălcării dreptului de acces la informație de Agenția Proprietății Publice, constatarea ilegalității și anularea răspunsului pârâtului nr. 04 – 05 – 286 din 9 martie 2017, prin care s-a refuzat acordarea informației (f. d. 5 – 6).

La fel, societatea reclamantă a cerut obligarea pârâtului să elibereze: copia contractului de vânzare-cumpărare a complexului patrimonial unic Î.S. „Moldagroteh” în cadrul vânzării către S.R.L. „Agropiese TGR Group” în octombrie 2011; copia actului de evaluare a complexului Î.S. „Moldagroteh”; actele, contractele și, după caz, hotărârile administrative, prin care s-a dispus și a fost efectuată evaluarea, cine a dispus efectuarea evaluării; cine a comandat și a achitat costul serviciului de evaluare, în baza cărui contract, bon de plată, dispoziție de plată (f. d. 6).

În cadrul examinării cauzei, pârâtul Agenția Proprietății Publice a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată (f. d. 59 – 60).

Prin hotărârea din 9 noiembrie 2017 a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău, acțiunea a fost admisă (f. d. 75, 79 – 86).

Astfel, instanța de judecată a constatat ilegalitatea refuzului Agenției Proprietății Publice nr. 04 – 05-287 din 9 martie 2017 de a furniza informația solicitată de F.P.C. „CLASIC SV” S.R.L. prin cererea nr. 006/CER din 9 februarie

2017. La fel, s-a obligat pârâtul de a examina în fond și de a furniza reclamantului informația solicitată prin cererea menționată mai sus.

Împotriva acestui act de dispoziție, Agenția Proprietății Publice a declarat apel. În apărare, F.P.C. „CLASIC SV” S.R.L. nu a formulat o referință.

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 5 aprilie 2018, a respins apelul formulat de Agenția Proprietății Publice și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani din 9 noiembrie 2017 (f. d. 107 – 114).

În procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de reclamant în cererea de chemare în judecată și stabilită de prima instanță. Suplimentar, s-a reținut că Agenția Proprietății Publice este subiect al Legii nr. 982 din 11 mai 2000 privind accesul la informație, fiind furnizor de informații, iar F.P.C. „CLASIC SV” S.R.L. este solicitant. Totodată, instanța a considerat că datele cerute de intimat sunt publice, întrucât au fost solicitate doar actele care au stat la baza vânzării Î.S. „Moldagroteh”. Mai mult, la acel moment, S.R.L. „Moldagroteh” nu exista, iar toate documentele se referă la privatizarea unei întreprinderi de stat, ci nu private. În mod corespunzător, instanța a respins argumentul ce vizează faptul că informația solicitată este secret comercial (f. d. 112 – 113).

În plus, instanța de apel a statuat că Agenția Proprietății Publice nu a furnizat toate actele cerute de intimat, ceea ce a implicat obligarea apelantului executarea integrală a cererii intimatului (f. d. 113).

În drept, instanța de apel a considerat relevante articolele 1 alin. (1), 4 alin. (1), 5 alin. (2) lit. c), 6 alin. (1), 10 alin. (1) și (2), 11 alin. (1), 16 alin. (1) din Legea nr. 982 din 11 mai 2000 privind accesul la informație.

La 21 iunie 2018, Agenția Proprietății Publice a declarat recurs împotriva deciziei din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 9 noiembrie 2017 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanțele judecătorești au interpretat în mod eronat legea, nu au elucidat complet circumstanțele pricinii și nu au dat apreciere tuturor argumentelor prezentate în susținerea punctului de vedere. Astfel, s-a învederat că informația cerută ar putea afecta interesele întreprinzătorului S.R.L. „Moldagroteh”, deoarece Î.S. „Moldagroteh” a fost vândut ca un complex patrimonial unic, fiind ulterior reorganizată de cumpărător, conform principiilor antreprenoriatului baza pe proprietate privată.

Agenția recurentă a subliniat că a refuzat prezentarea copiei contractului de vânzare – cumpărare și a actului de evaluare a complexului. În rest, referitor la cine a comandat, cine a achitat costul serviciului de evaluare și cine a dispus efectuarea evaluării, aceasta a concretizat că a respectat Legea nr. 121 – XVI din 5 mai 2007 privind administrarea și deetizarea proprietății publice. Or, anume Agenția a organizat evaluarea proprietății și a asigurat achitarea serviciilor experților licențiați.

În fine, Agenția Proprietății Publice a precizat că, la 21 decembrie 2017, a transmis spre cunoștință intimatului o copie de contractul de vânzare – cumpărare a complexului din speță, fapt confirmat prin mențiunea avocatului Sîrbu Iulia.

La 9 iulie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs intimatului F.P.C. „CLASIC SV” S.R.L., informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 123).

Până la data examinării cauzei, intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Agenția Proprietății Publice este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea, *de exemplum*, Erfar – Avef vs Grecia, 27 martie 2014, parag. 39 – 40; Lebedinschi vs Republica Moldova, 16 septembrie 2015, parag. 32, Sultan vs Republica Moldova, 5 iunie 2018, parag. 24).

În particular, procedura de admisibilitate a unei cereri de recurs urmează a fi analizată prin prisma garanțiilor dreptului de acces la justiție și dreptului de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, Marc Brauer vs Germania, 1 septembrie 2016, parag. 34; Miessen vs Belgia, 16 octombrie 2016, parag. 64; Samardžić vs Croația, 20 iulie 2017, parag. 28).

Ab initio, judecătorul raportor a verificat dacă actul de dispoziție poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta este depusă în termen și dacă nu a fost examinată anterior. La fel, s-a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în mod legal.

Obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 5 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În baza materialelor cauzei, completul de judecată nu a identificat faptul că recursul a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă, cu privire la subiecții abilitați cu dreptul de a depune recurs.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Această limită temporală promovează certitudinea juridică și asigură examinarea cauzelor într-un termen rezonabil.

La 16 mai 2018, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 5 aprilie 2018 (f. d. 115).

Recurentul a confirmat că a primit copia actului judecătoresc contestat la 16 mai 2018 (f. d. 119).

Completul de judecată reține că recursul a fost înregistrat la grefa Curții Supreme de Justiție la 22 iunie 2018, fiind expediată de Agenția Proprietății Publice, prin intermediul serviciului poștal, la 21 iunie 2018 (f. d. 116, 120).

Drept consecință, luând în considerare împrejurările indicate *supra* și fără a prejudicia esența dreptului de acces la justiție, se constată că cererea dedusă judecății a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la încadrarea temeiurilor cuprinse în recurs la dispozițiile articolului 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Astfel, în sensul articolului 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În aceeași ordine de idei, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la rigorile impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă sunt formulate suficient de clar și urmăresc protejarea interesului părții, dar și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și bunei-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, Benjamin Nersesyan vs Armenia, 19 ianuarie 2010, parag. 22; Erfar – Avef, ibidem, parag. 41, Marc Brauer, ibidem, parag. 35; Miessen, ibidem, parag. 67; Trevisanato vs Italia, 16 decembrie 2016, parag. 36 – 37, Sturm vs Luxemburg, 27 iunie 2017, parag. 36).

Din perspectivă prezentată, completul Colegiului de control judiciar își propune să verifice esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate, întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibilă cererea acestuia.

În speță, instanța de judecată reiterează că Agenția Proprietății Publice a criticat decizia din 5 august 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 din Codul de procedură civilă, fără a specifica expres unul din temeiurile prevăzute la

alineatele (2), (3), (4) din articolul citat. Totuși, ținând cont de garanțiile unui proces echitabil, completul de judecată consideră că argumentele recurentului trebuie examinate în lumina temeiurilor indicate mai sus.

Instanța de judecată învederează că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor în hotărârea contestată.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu procedura în ansamblu, reiese în mod cert că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel s-a pronunțat detaliat. În special, completul de judecată observă că, la pronunțarea deciziei din 5 aprilie 2018, instanța de apel s-a călăuzit de articolele 1 alin. (1), 4 alin. (1), 5 alin. (2) lit. c), 6 alin. (1), 10 alin. (1) și (2), 11 alin. (1), 16 alin. (1) din Legea nr. 982 din 11 mai 2000 privind accesul la informație. Mai mult, instanțele ierarhic inferioare au constatat că Agenția Proprietății Publice este subiect al Legii nr. 982 din 11 mai 2000 privind accesul la informație, fiind furnizor de informații. Totodată, instanța de apel a considerat că datele cerute de intimat sunt publice, întrucât au fost solicitate doar actele care au stat la baza vânzării unei întreprinderi de stat.

Prin urmare, în lumina împrejurărilor din speță, instanța de recurs subliniază că instanța de apel și-a motivat amply decizia și a răspuns la toate argumentele esențiale ale cauzei (a se vedea deciziile de inadmisibilitate în cauzele Fundația pentru Copii Speranța vs Moldova, 17 octombrie 2017 sau Calancea și alții vs. Moldova, 6 februarie 2018, parag. 20, 34 – 35).

În subsidiar, instanța consideră că, *în principiu*, recurentul a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili, 2 septembrie 2014, parag. 34, Samardžić vs Croația, *ibidem*, parag. 31).

Pe baza celor prezentate, completul Colegiului constată că Agenția Proprietății Publice nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecării nu corespunde condiției de a fi „efectiv” (*a se vedea*, de exemplu, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm vs Luxemburg, *ibidem*, parag. 32).

Din aceste raționamente, instanța de judecată constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare situație, conjunctura stabilită mai sus confirmă raportul rezonabil de proporționalitate între scopul urmărit

și mijloacele folosite, iar, în opinia instanței, însăși substanța dreptului de acces la instanță nu a fost afectată.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, Helle vs Finlanda, 19 decembrie 1997, parag. 55; Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45 sau Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de Agenția Proprietății Publice nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Agenția Proprietății Publice.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Maria Ghervas

Nicolae Craiu